

[Ole Bernt Henriksen]

des, at SF og VS er tilfredse med generalsekretær Andropovs tanke om, at Sovjetunionen rykker alle minus 62 SS-20re tilbage til øst for Ural, og det må så være SFs og VS' sag. Men siden generalsekretær Andropov fremsatte sin, om jeg så må sige, tanke, har Sovjetunionen tilkendegivet, at den er rede til at komme med yderligere indrømmelser. Jeg ville egentlig godt bede forslagsstillerne forklare, hvorfor de tilsyneladende ikke er interesserede i, at Sovjetunionen fastholdes på denne tilkendegivelse, og om jeg har ret i, at SF og VS i grunden hermed bliver mere kongelige end kongen eller mere russiske end russerne. Det er muligt, at jeg har misforstået noget, men det er sådan, jeg har fortolket det, der står heri, og det er derfor, jeg gerne vil stille det spørgsmål.

Det konservative folkeparti vil i hvert fald tilråde, at vi nu, hvor NATOs dobbeltbeslutning er begyndt at fremkalde større sovjetisk bevægelighed, opretholder trykket på den sovjetiske regering og ikke falder tilbage til den dystre og ubevægelige situation før december sidste år. Jeg vil hertil gerne føje den kommentar, at det muligt kunne virke uheldigt for Sovjetunionens egne interne overvejelser, hvis vi gik længere tilbage, end generalsekretær Andropov nu tilsyneladende er parat til at gå frem.

For det tredje foreslår SF og VS på linje med den sovjetiske regering, at de franske og britiske kernevåben skal indregnes i balancen. Selv om jeg godt forstår hr. Lasse Budtz' synspunkter på dette, vil jeg dog godt sætte et spørgsmålstegn ved det forstandige i, at man nu giver sig til ud over INFerne også at drøfte strategiske våben. Dette kunne føre til, at vi fik en diskussion om de sovjetiske u-både, der er ved Murmansk, og de sovjetiske u-både, der er i Østersøen.

For det fjerde foreslås forhandlingsfristen forlænget. Herom har jeg i grunden kun det at sige, at selvfølgelig kan forhandlingsfristen forlænges, selvfølgelig kan der forhandles ud over 31. december 1983. Men igen: det er et spørgsmål, om det er klogt at tilkendegive, at vi vil fortsætte forhandlingerne uden på vores side at tage forskellige skridt, som der måtte være enighed om i de vestlige lande.

Jeg skal på denne baggrund tage afstand fra SFs og VS' beslutningsforslag og indstille det til forkastelse på det bredest mulige parlamentariske grundlag.

Arne Christiansen (V):

Jeg tror egentlig ikke, at der er så stor uenighed om de problemer, der knytter sig til mellemdistanceraketterne, heller ikke om problemernes alvorlige karakter. Derimod opstår uenigheden jo nok, når det drejer sig om, hvordan man skal reagere. Jeg vil gerne her advare mod, at nogen søger at tage patent på dette at være nedrustningsvenlig. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Lasse Budtz, gjorde ikke noget sådant her fra talerstolen, men jeg har haft mulighed for i dag at læse det nyeste nummer af det socialdemokratiske ideologiske blad Ny Tid, hvor der er en udmærket leder af den socialdemokratiske ordfører, og den kan jeg kun læse sådan, at socialdemokratiet har en anden og bedre og mere konstruktiv opfattelse, når det gælder nedrustning. Jeg tror, det er forkert at prøve at skabe den slags skel i de drøftelser, der finder sted i dag og i tiden, der kommer.

Jeg har læst SFs og VS' forslag sådan, at man i vid udstrækning lægger sig op ad det socialdemokratiske synspunkt. Jeg tror, det er farligt, hvis man ved sådanne forsøg vil så splittelse blandt de partier, der hidtil har stået bag dansk sikkerhedspolitik. Og så er det nok også nødvendigt at gøre opmærksom på, at sikkerhedspolitik jo er andet og mere end INF-programmet og INF-forhandlingerne – med al respekt for deres alvorlige karakter.

Til trods for denne tilnærmelse til socialdemokratiet – der kan næsten være noget selvmodsigende i det – er der i bemærkningerne til SFs og VS' beslutningsforslag elementer, der gør forslaget til næsten Moskva-tro, noget, vi ikke har oplevet her, siden DKP ved skæbnens gunst forlod folketinget. De forslagsstillende partier plejer at lægge luft mellem sig og de socialistiske diktaturstater. Jeg synes nok, at bestræbelserne for at splitte dobbeltbeslutningen og i det hele taget den slags ensidig nedrustning kræver en nærmere forklaring fra ordførerne for forslagsstillerne.

Det forekommer også overraskende, at forslagsstillerne stort set ser bort fra den udvikling, der er sket siden debatten i februar. Forslaget er nærmest en afskrift af den dengang forkastede dagsorden, og så er det, som om der ikke er sket mere. Udenrigsministeren har redegjort for både Andropovs og Reagans seneste udspil, derfor skal jeg ikke